

Løsning paa Toldreformen. Det er altsaa disse to Problemer, der blive stillede op mod hinanden, det ene en Alderdomsforsørgelse, der giver de fattige Arbejdere, de gamle Arbejdere en Ret til at komme og sige: Dette er min Ret, og dette har jeg Krav paa, dette vil jeg fordrø, og det kan jeg i fornødent Tilfælde kræve Domstolens Hjælp til at faa, det er min uomtvistelige Ret, og saa en Skattelov, som lægger Byrden endnu tungere paa den arbejdende Befolkning end hidtil — det er disse to Reforme, som Tingets Medlemmer have Valget imellem.

Bajer: Efter at den højtærede Finansminister og de forfællelige Ordførere, Over- og Underordførere, nu have haft Ordet, tør man vel egentlig sige, at Hovedinteressen ved denne Forhandling er forbi. Naar jeg ikke desto mindre mener ikke at kunne frasæde Ordet, er det, fordi min Stilling ikke er saa lidt afvigende fra den, der er indtagen af de forfællelige Ordførere og Underordførere, og jeg har derfor nærmest begæret Ordet for at udtale mig om min Stilling til de forfællelige Vædringsforslag. Men forinden maa det dog være mig tilladt at gøre nogle almindelige Bemærkninger, som staa i den nærmeste Forbindelse med dette Lovforslag. Jeg vil gerne til ærede Medlemmer af dette Ting ligesom ogsaa til andre, der kæmpe for og imod dette Spørgsmaal udenfor dette Tings Omraade, rette en Advarsel imod at fortsætte med denne gensidige Mistænkliggørelse. Det er med Rette blevet sagt, at de Udtryk, der ere blevne brugte indbyrdes af tidligere Meningsfæller imod hverandre, ere bitrere end mange af dem, der tidligere ere blevne brugte mellem Oppositionen og Regeringspartiet. Jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at fortsætte paa denne Maade, men i Stedet for bør man kæmpe med Grunde mod Grunde og ikke tillægge hverandre andre Bevæggrunde end dem, som enhver især virkelig vil vedkende sig. Det er noget, der i høj Grad vanskeliggør vort Arbejde paa andre Omraader, dersom man bliver ved paa denne Maade. Dernæst skal jeg gøre den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig, at man har frueet denne Sag op til noget meget stort, større end den egentlig fortjener at være. Jeg aner-

kender saa fuldt som nogen den ærlige Vilje, der har været til Stede hos Forslagsstillerne, da de netop i Dag for et Hjerdingaar siden fremsatte Forslaget. Jeg er enig med dem ogsaa i den Grundbetragtning, at Forhandlingspolitiken ikke skal indskrænke sig til at diskutere, men at Forhandlingen virkelig skal sætte Frugter, og for saa vidt det kan ske, uden at man for øvrigt frænker gode demokratiske Grundsatninger, skal man altid finde mig villig dertil og finde mig som Modstander af enhver Bevægelse, bag hvilken kun ligger eller synes at ligge et Forsøg paa at spænde Ben — et Udtryk, som er blevet brugt under denne hidtige Forhandling. — Jeg kan imidlertid ikke sige, at det Forslag, som er blevet stillet fra anden Side, og som ligger for her i Vædringsforslaget under Nr. 8 om en Alderdomsforsørgelse, paa nogen Maade kan opfattes saaledes. Den Forsudsætning, som ærede Medlemmer, der stille dette Forslag, gaa ud fra, er, at Olstaten virkelig bliver ført igennem, og naar man da er af den Mening, at denne Stat hellere maa anvendes paa een Maade end paa en anden Maade, er det i sin fuldstændige Orden, at man i det Øjeblik, andre ville bruge en Olstat til noget, man selv er Modstander af, kommer frem og siger: Nej holdt, lad os hellere anvende den til noget andet, til en Alderdomsforsørgelse! Jeg synes ikke, der er den ringeste Grund til at tillægge hinanden nogen uædel Bevæggrund i den Henseende. Men naar denne Sag ses i Forhold til andre Sager, som foreligge eller burde foreligge Tinget, kan jeg ikke se paa den som noget saa overordentlig stort. Det, som er Hovedpunktet for Forhandlingen, er visse Toldsatser. Disse have ganske vist deres Betydning for mange, men jeg vil saa dog kun bede ærede Medlemmer om at tænke sig, at vi her have en almindelig Toldbehandling af disse forfællelige Poste, der foreslaas til enten at sættes op eller ned. I saa Fald vilde man stemme uden paa den Maade at være bitre mod hinanden; man vilde stemme efter sin bedste Overbevisning, og næste Dag vilde man omtrent have glemt, hvorledes man havde stemt. Nu er det imidlertid pillet ud af Sammenhængen. Det er det, der gentager sig saa ofte ogsaa i det store Vin: Naar en Ting tages for sig alene, er man tilbøjelig til at se den med et Forstørrelsesglas.